

POSTANOWIENIE

11 stycznia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Paweł Grzegorzcyk

na posiedzeniu niejawnym 11 stycznia 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa Bank spółki akcyjnej w W.
przeciwko M. K.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej M. K.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 16 listopada 2021 r., VII AGa 996/20,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującym od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o

charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (przyczyn kasacyjnych).

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący M. K. powołał się na istotne zagadnienie prawne i potrzebę wykładni przepisów prawnych w aspekcie art. 75c pr. bank. i art. 368 § 1¹ k.p.c. w powiązaniu z art. 11 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1469, dalej – „ustawa nowelizująca”).

Powołanie się na istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) wymaga sformułowania problemu prawnego i uzasadnienia, że ma on precedensowy (nowy) charakter lub znaczenie dla rozwoju prawa. Problem ten powinien odnosić się do konkretnych przepisów prawa i zostać ujęty w sposób abstrakcyjny, a zarazem wiązać się z rozpoznawaną sprawą; konieczne jest przy tym wskazanie argumentów, które prowadzą do jego rozbieżnych ocen (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 10 kwietnia 2014 r., IV CSK 623/13, z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, z dnia 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14).

W celu uzasadnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) konieczne jest natomiast wykazanie, że określony przepis prawa lub zespół tych przepisów, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w judykaturze w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08 i z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07).

Bliższa analiza wniosku nie pozwalała uznać, by w sprawie zakończonej zaskarżonym wyrokiem wystąpiły powołane przyczyny kasacyjne.

We wniosku nie sformułowano żadnego skonkretyzowanego problemu prawnego, który odnosiłby się do art. 75c pr. bank., a zarazem miałby znaczenie z

punktu widzenia wyniku postępowania kasacyjnego. Stanowisko Sądu Apelacyjnego, według którego do skuteczności wypowiedzenia umowy kredytu wystarczające jest dochowanie wymagań określonych w art. 75 pr. bank., kolidowało wprawdzie z poglądem prezentowanym w nowszej judykaturze Sądu Najwyższego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2021 r., IV CSKP 92/21, OSNC 2022, nr 1, poz. 9, a także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2021 r., IV CSKP 198/21, OSNC-ZD 2023, nr A, poz. 12 i postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 sierpnia 2022 r., I CSK 2692/22, z dnia 20 czerwca 2023 r., I CSK 5548/22 i z dnia 6 lipca 2023 r., I CSK 5605/22), jednakże, w świetle ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd Okręgowy i zaakceptowanych przez Sąd Apelacyjny w sprawie pozostawało poza sporem, że powódka poinformowała skarżącego o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację kredytu zgodnie z art. 75c ust. 2 pr. bank. Z przepisu art. 75c pr. bank. nie wynika natomiast obowiązek uwzględnienia wniosku kredytobiorcy o dokonanie restrukturyzacji kredytu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2019 r., II CSK 723/18); ocena sytuacji finansowej i gospodarczej kredytobiorcy, a w konsekwencji szans na spłatę kredytu po jego restrukturyzacji należy bowiem do banku. Przepis ten nie stoi także na przeszkodzie stawianiu przez bank określonych warunków jako przesłanki zgody na restrukturyzację kredytu.

Mając na względzie te ustalenia, w pozostałym zakresie z wniosku nie wynikało, jaki wpływ na wynik postępowania kasacyjnego mogłaby nieść za sobą ocena charakteru prawnego sankcji w związku z dokonaniem wypowiedzenia umowy kredytu z naruszeniem art. 75c pr. bank.

W odniesieniu do wątpliwości odnoszącej się do art. 368 § 1¹ k.p.c. należało natomiast wskazać, że zgodnie z art. 11 ust. 1 pkt 1 ustawy nowelizującej (w pierwotnym brzmieniu) sprawy, w których przed dniem wejścia w życie tej ustawy wydano nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym – do czasu zakończenia postępowania w danej instancji – podlegają rozpoznaniu zgodnie z przepisami w brzmieniu dotychczasowym. *A contrario* z przepisu tego wynika, że do środków odwoławczych wnoszonych w tych sprawach pod rządami nowego prawa (ustawy nowelizującej) należy stosować przepisy kodeksu postępowania cywilnego w znowelizowanym brzmieniu, co odnosi się również do art. 368 § 1¹

k.p.c. Stanowisko to znajduje dodatkowe potwierdzenie w art. 9 ust. 4 ustawy nowelizującej, z którego wynika *à rebours*, że rozpoznanie środków odwoławczych wniesionych po dniu wejścia w życie tej ustawy następuje zgodnie z przepisami nowego prawa.

Na tym tle wnioszek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie stwarzał podstawy do uznania, aby *in casu* zachodziła potrzeba wykładni przepisów prawnych przez Sąd Najwyższy.

Należało tym samym odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, przypominając zarazem, że Sąd Najwyższy bada na tym etapie wyłącznie wnioszek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie, nie wnikając w zasadność podstaw skargi kasacyjnej. Ubocznie jedynie, w nawiązaniu do pisma skarżącego oznaczonego datą „8 czerwca 2022 roku”, złożonego w odpowiedzi na zawiadomienie o składzie orzekającym (art. 29 § 8 u.SN) (k. 22), należało zauważyć, że samo wyrażenie *ex post* wątpliwości co do niezawisłości i bezstronności sędziego sądu powszechnego, który wydał zaskarżony wyrok (art. 42a § 3 p.u.s.p.), nie realizuje *per se* żadnej z przyczyn kasacyjnych określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. (por. też postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2023 r., I CSK 4282/22).

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

[SOP]

[ał]

